

Kui ta koddv kull, siis helts temma naise
kalaumber nink kenneles naisele liik, mis
Oppetaja temmale olli ütelnu, nink toivotis
omma naisele, ni wistist kui Jummal taiwan
om, et ta es tahha ennamb Wina wotta. Tem-
ma naine nink latse langsiwa pölmeli mabha,
tännsiwa Jummalat, et Eesa jälle hä jone pä-
le olli sanu, nink et neil nüüd jälle lotus olli,
sest willestussest päfeda, mis sisse nemma om-
ma Eesa säh läbbi olliwa johtnu. Temma hä
naine lubbas essi, temmale monnikked su täit
Wina koddv tuwa, kui ta enne essi ei tahhas
kõrti miana, nink tõiste jodikudega kurja ello
piddada.

Jubhan piddas kolm nädäläd, mis ta olli
lubbanu nink ei lännu mitte Kõrti. Ent sääl
kõllan, kun Jubhan elas, olli se pahha wiis, et
ristmist, mattuste, pulmade nink talkuste päle,
kangeste Wina piddi jodama. Jubhanni palluti
ta nüüd pulmale. Temma wannad sõbbrad,
kellega temma ennemüiste kõrtin olli jonu, olli-
wa ta sääl, nink jdiwa nink karjusiwa kui hul-

Tu inimesse. Nemma nakkasiwa sedda Jubhan-
ni naarma, nink ütlesiwä: ennd, mädräne pühha
Mees Jubhann nüüd om sanu! — Jubhann
kuli sedda, temma wanna himmo tõssi ällas,
temma mõttel: ütseförd ei olle mitte ig-
gaförd; temma nakkas joma, nink sai ni täis,
kui piil. Nüüd saiwa nee wanna himmu jälle
woimust temma älle, ta jdi nüüd jälle igga
päiwa ni kui eanegi, nink weel hullamb, otse-
go kui ta olles tahtnu omma süddametunnistusse
Wina sissen ärraupputada. Joobnust päest aije
temma rummala juttu, nakkas sõdimama nink
riidlema, sai monne hä nahha täis, nink wi-
mati kõhto nuhtlusse aka. Temma maijapidda-
minne läts koggone raisko, nink wimari wotti
maija nink ma temmast ärra. Se älle läts ta
nüüd koggone hullus, fätti joobnust päest Krowi
sisse, nink murs omma kala. Kõhto wannenad
ei lastnu tedda mitte Kirriko aija päle matta,
ent tedda panti Kirriko aija tagga ätte auku
sisse, sepärast et temma mitte kui mõistlik
nink ristiinnimenne es olle ellanu. Ei üteli